

Sygn. akt II UK 245/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku G. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem P. Spółka z o.o. z siedzibą w T., M. M.
o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację G. G. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 marca 2012 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającej jego osobistą odpowiedzialność - jako członka zarządu „P.” Spółki z o.o. w T. - za zaległości spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca zaskarżony wyrok w całości, zawierała wniosek o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu lub Sądowi Okręgowemu. Została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 227 k.p.c. w związku z art. 202 § 1 k.s.h., art. 244 § 1 k.p.c. w związku z art.

268a k.p.a., art. 6 k.c. i art. 230 k.p.c., a także przepisów prawa materialnego – art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Na uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał wymienione podstawy kasacyjne i podniósł zakwestionowanie w apelacji ważności decyzji organu rentowego ze względu na niewykazanie, czy została wydana przez osobę upoważnioną. Powołał się na występowanie w sprawie niejednolite rozstrzyganego w orzecznictwie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni i stosowania art. 116 § 1 ustawy - Ordynacja podatkowa, w szczególności w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 stycznia 2012 r., I FSK 407/2011 i z dnia 9 marca 2012 r., II FSK 1714/2010, w których uznano za pożądane, lecz niekonieczne wymienienie w jednej decyzji wszystkich członków zarządu spółki jako odpowiadających solidarnie z pozostałymi członkami tego zarządu oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2012 r., II UK 269/11 i z dnia 3 marca 2011 r., II UK 307/10, w których Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że decyzja, w której stwierdza się odpowiedzialność określonego członka zarządu musi wymieniać wszystkich członków zarządu.

Jako kolejną przyczynę skargi wskazał nieustalenie we właściwy sposób, że pełnił funkcję członka zarządu w czasie powstania zaległości składkowej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący – bez odrębnego uzasadnienia, że występują przesłanki nakazujące przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i bez żadnej bliższej argumentacji – przez użycie zwrotu „z powyższych względów”, odwołał się tylko do

uzasadnienia podstaw skargi. Nie wypełnił zatem wymagań niezbędnych do rozstrzygnięcia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy zważyć, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd powszechny nie jest uprawniony do orzekania o nieważności decyzji administracyjnej; rozpoznaje istotę sprawy, którą stanowi istnienie (nieistnienie) wynikającego z przepisów prawa materialnego określonego prawa lub zobowiązania stwierdzonego wadliwą decyzją organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2013 r., II UK 164/12, niepubl.).

Kwestia treści decyzji przenoszącej odpowiedzialność za zaległość składkową na osoby trzecie budziła kontrowersje interpretacyjne, szczególnie w judykaturze sądów administracyjnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2008 r., II FSK 1606/06 i odmienny wyrok tego Sądu z dnia 5 września 2006 r., I FSK 1227/05). W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 9 marca 2009 r., I FSP 4/08, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej nakłada na organ podatkowy obowiązek prowadzenia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki z o.o. wobec wszystkich osób mogących ponosić taką odpowiedzialność. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 października 2009 r., I UZP 3/09 (OSNP 2011 nr 1-2, poz. 13) Sąd Najwyższy stanął natomiast na stanowisku, że decyzja organu rentowego powinna być wydana wobec wszystkich członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, choć nie określił skutków pominięcia w jej treści. Jednak w wyroku z dnia 16 lipca 2008 r., I UK 9/08 (OSNP 2009 nr 23-24, poz. 324) przyjął, że członkowie zarządu osoby prawnej, których odpowiedzialność za zaległości z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne ustalił w decyzji właściwy organ Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, mogą odwołać się od tej decyzji także w części dotyczącej nieobjęcia odpowiedzialnością pozostałych członków zarządu. Ostatecznie przyjmuje się, że członkowie zarządu ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki z o.o. z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne oraz składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne, gdy odpowiedzialność ta została określona w warunkach przewidzianych w art. 116 Ordynacji podatkowej, jeżeli tylko decyzje w tym

przedmiocie zostały wydane wobec wszystkich członków zarządu, choć wobec każdego z osobna.

Ostatnia kwestia, jako odnosząca się do ustaleń faktycznych została postawiona wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 398³ § 3 k.p.c., nie podlega więc ocenie Sądu Najwyższego.

W związku z tym orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw